

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **J. K.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2014, č. j. 24/KH16/2014, JID: 35565/2014/KUUK, v řízení o kasační stížnosti **Magistrátu města Děčín**, se sídlem Mírové náměstí 1175/5, Děčín, zastoupeného Mgr. Alešem Podrábským, advokátem se sídlem U Starého mostu 111/4, Děčín, proti výroku II. rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 12. 2016, č. j. 15 A 17/2014 – 65,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou u Nejvyššího správního soudu dne 24. 1. 2017 se Magistrát města Děčín domáhá přezkoumání a zrušení výroku II. nadepsaného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, jímž krajský soud zrušil rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 5. 3. 2014, č. j. 24/KH16/2014 a rozhodnutí Magistrátu města Děčín ze dne 21. 1. 2014, zn. TAJ/6731/2014/VD, a zároveň uložil Magistrátu města Děčín poskytnout žalobci informace požadované v jeho žádosti ze dne 2. 11. 2013 do patnácti dnů od právní moci napadeného rozsudku.

Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je podána osobou k tomu neoprávněnou.

Podle § 102 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), „[k]asační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (dále jen "stěžovatel") domáhá zrušení soudního rozhodnutí.“

Podle § 33 odst. 1 s. ř. s. „[ú]častníky jsou navrhovatel (žalobce) a odpůrce (žalovaný) nebo ti, o nichž to stanoví tento zákon; odpůrcem (žalovaným) je ten, o němž to stanoví zákon.“

Podle § 69 s. ř. s. „[ž]alovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla.“

Soudní řád správní nepočítá s účastí správního orgánu prvního stupně v řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. jde-li o řízení dvouinstanční. Vychází totiž z předpokladu, že řízení před správními orgány tvoří jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2009, č. j. 7 Afs 43/2009 - 75) a postačí, pokud žalobou napadené správní rozhodnutí v soudním řízení obhajuje toliko odvolací správní orgán, který je k tomu zpravidla lépe personálně i materiálně vybaven. Tak je tomu vždy, tedy i za situace, kdy právní názory správních orgánů I. a II. stupně nejsou souladné. Správní orgán, který rozhodl v prvním stupni, tedy není žalovaným, ačkoliv soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. může zrušit také jeho rozhodnutí a ve smyslu ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. je i správní orgán prvního stupně vázán právním názorem soudu. Postavení účastníka řízení nesvědčí správnímu orgánu prvního stupně ani z jiného titulu, nemůže být ani osobou zúčastněnou na řízení. Tou je totiž podle § 34 odst. 1 s. ř. s. osoba přímo dotčená na svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí správního orgánu, a nikoliv správní orgán, který vydal rozhodnutí v prvním stupni.

Magistrát města Děčín, který je v dané věci správním orgánem prvního stupně, tedy nebyl účastníkem řízení před krajským soudem, z něhož vzešel kasační stížností napadený rozsudek. Vzhledem k tomu, že oprávněním k podání kasační stížnosti disponují toliko účastníci řízení u krajského soudu a osoby na tomto řízení zúčastněné, není Magistrát města Děčín, jenž do okruhu těchto subjektů nespadá, oprávněn k podání kasační stížnosti (srov. § 102 s. ř. s.).

Na uvedeném závěru nic nemění ani skutečnost, že napadeným rozsudkem byla Magistrátu města Děčín uložena povinnost poskytnout informace. Oprávnění krajského soudu uložit povinnost správnímu orgánu prvního stupně, upravené v § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, představuje pouze zjednodušení a urychlení postupu stanoveného v § 78 odst. 3 a 5 s. ř. s. Zmíněné speciální ustanovení *de facto* znamená, že soud neuloží povinnost poskytnout informace ve svém závazném právním názoru, ale vysloví ji přímo ve výroku rozhodnutí a uloží ji tomu, kdo tuto povinnost dle zákona má. Tím se však nijak nemodifikuje okruh účastníků řízení; zájmy správního orgánu prvního stupně tedy i v tomto případě může hájit jedině žalovaný, který je účastníkem řízení a měl-li za to, že krajský soud pochybil, mohl proti jeho rozsudku podat kasační stížnost. To však žalovaný v projednávané věci neučinil.

Podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. „[n]estaví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou.“

Nejvyšší správní soud uzavírá, že Magistrát města Děčín nebyl účastníkem řízení, ze kterého vzešel napadený rozsudek, ani osobou zúčastněnou na daném řízení. Magistrát města Děčín tedy zjevně není oprávněn k podání kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 12. 2016, č. j. 15 A 17/2014 - 65, a proto Nejvyšší správní soud tuto kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona.

pokračování

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 věty první s.ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. února 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu